

beskylder mig for at staa her og spille Komædie. Er du rigtig klar over det, Maja? Fordi du ikke forstaar mig, tror du altsaa, at jeg praler. Er det din Mening?»

»Nu vil vi ikke snakke mere om det,« sagde hun. »Det er ikke længer morsomt, Jørgen!«

»Du skal svare mig!« raabte han nu med hvide Læber og slog Knoen i Bordet. »Hvad I andre mener om mig, er mig knusende ligegyldigt. Men du, Maja . . . du mener altsaa for fuldt Alvor, at jeg staar her og skaber mig. Mener du det? Ja eller nej? . . . Du skal svare mig!«

Fru Maja sendte ham et vredt Blik og saae forlegent omkring til de andre.

»At du ikke skammer dig, Jørgen! At bære dig saadan ad, mens her er Fremmede! Du skulde gaa dig en Tur. Det trænger du vist til.«

Nu begyndte ogsaa de andre at føle Situationen lidt trykkende, og Frøken Susse tilkastede Jørgen et Fingerkys for at formilde ham og faa ham til at tie stille. Kun Frants Møller, hos hvem Synet af Femhundredkronesedlen havde væbnet alle Misundelsens og Skadefrydens Dæmoner, glædede sig ganske aabenlyst over denne Strid mellem Ægtefolkene og gjorde sig Umage for at puste til Ilden.

»Kære!« sagde han med sit astmatiske Mæle. »Du spilder dine Talegaver, Jørgen Berg! Tilstaa nu lige